

BOHUSLÄNINGEN LÖRDAG 18 APRIL 2009

Göteborg har en teater som spelar på engelska. Men det är inte språket som får Bohuslänningens recensent Marita Adamsson att hoppas att den nya pjäsen Expectations hittar ut ur Göteborg till övriga regionen. Det är för att den har något väsentligt att diskutera: hur det är när barnet man väntar inte är som andra.

Att tala om det nästan otalbara

Teater

EXPECTATIONS

av Kristina Brändén Whitaker
The Gothenburg English Speaking
Theatre (GEST) på Teater Trixter

Regi: Gary Whitaker

Scenografi : Ger Olde Monnikhof

På scenen: Sally Walsh, Nick Mason,
Johan Örjefelt och Kristina
Brändén Whitaker

Foto: Lina Ikse Bergman. Från England kommer Sally Walsh och Nick Mason som spelar paret från London.

Göteborgs engelskspråkiga teater har ett speciellt ärende i sin nya pjäs. Att de vill diskutera hur det är att få ett avvikande barn vet jag redan innan jag tar plats i salongen hos värdscenen Trixter.

Ändå är jag faktiskt litet oförberedd när jag till slut sitter där med tårarna rinnande och uppfylld av så starka känslor att resten av dagen och tillvaron känns överkliga.

Känslan byggs nämligen upp stegvis, som en växande legokonstruktion. Korta scener omväxlande

från London och Göteborg –fast inledningen är i nutid innan historien backar, så man förstår tidigt att vägarna kommer att korsas kring det svenska paret som mister sitt barn i 23:de graviditetsveckan och det brittiska

som får se sitt kämpa för att bli kvar i livet. Man förstår dock inte riktigt hur.

De får barn samtidigt, men det går inte som någon av dem förväntat sig. Det blir sorg, kamp, frågetecken och så småningom olika sätt att förhålla sig till omständigheterna och framtiden. Sorgen är inte exakt likadan,

Johan Örjefelt och Kristina Brändén Whitaker spelar paret från Göteborg, Klara och Mattias, som förlorar sitt barn.

men den har många likheter, så då och då speglar repliker och händelseförlopp varandra. Pjäskonstruktionen har dessutom likheter med ett deckarbygge eller andra intriger där missförstånd och oklarheter leder fram till en slutlig uppgörelse.

Denna uppgörelse startar med höjda tonlägen och lyfta nävar, som kunde lett rakt ut i förlust av temat, men det är precis vad som inte sker. Istället kommer förklaringar – hela den berättelse

Jag önskar att den som ser Expectations också har tid att tala med andra efteråt.

som är nyckeln och kärnan till det som får mig att bara kort anteckna ”helt tagen”. Spegelbilden blir skarpare, likheterna större samtidigt som de skiljer sig på en avgörande punkt: de blivande föräldrarnas olika sätt att hantera situationen, just då när dråpslaget kommer och sedan, när det

måste bearbetas. Då har vi redan sett hur det de facto yttrat sig i de olika hemmen, när sorg- och skuld känslor underminerar förhållanden när de mest av allt skulle behöva vara starka.

Det är inte själva sorgen över ett skadat barn som är det svåraste.

Det riktigt tunga ligger i känslan av skuld, och vad den gör med människor, Får dem att ljuga och så småningom därför finna sig stå mot väggen i en återvändsgränd till exempel. Där ligger också det väsentliga i pjäsen. Det är detta, hur man klarar att bearbeta känslor och inte förlora varandra ur sikte, hur man vågar berätta också det nästan outtalbara som gör att jag går från teatern och önskar att den som ser Expectations också har tid att tala med andra efteråt.

Pjäsen är tänkt att gå på turné i regionen. Boka gärna in den runtom i kommunerna! Att dialogen delvis är på engelska fyller ingen annan speciell funktion än att teaterupplevelsen också blir språkträning. Men språket bör inte bli något större problem för den som har andra skäl att se Expectations. Skådespelarna är tydliga och iscensättningen hjälper till där replikföringen blir snabb. Inte minst gör dramatikern Kristina Brändén Whitaker det själv. Hon står också på scenen och hennes ansikte är som en natthimmel där stjärnor och moln oavbrutet där förbi och låter hela tillvaron bli synlig. Gest är en stor tillgång för Göteborg och Västra Götaland.

Marita Adamsson